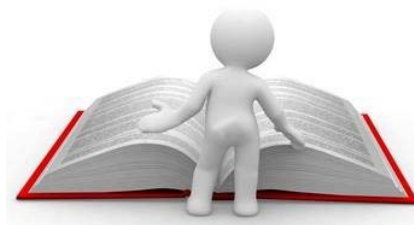

Unitatea de invatare III
PRAG DE SEMNIFICATIE SI RISCUL DE AUDIT

CUPRINS

3.1. Obiective.....	50.
3.2. Riscul de audit.....	50
3.3. Evaluarea globala a pragului de semnificatie.....	59
3.4. Semnificatia si corelatia dintre prag de semnificatie si riscul de audit.....	62
3.5. Probele de audit si impactul lor asupra misiunii de audit	64
Teste de autoevaluare.....	69
Lucrare de evaluare.....	72

BIBLIOGRAFIE

1. Arens A si colectivul, *Audit. O abordare integrata*, Ed. ARC, Ediția a 8-a, București, 2001
* * *
2. Morariu A. - Suport curs auditori financiari - curs de pregatire continua,
CAFR 2009
* * *
3. C. Afanase - *Audit contabil financiar - suport curs 2009*
* * *
4. Camera Auditorilor Financiari din Romania, *Audit financiar 2009. Standarde. Codul etic*, Ed. Irecson, București, 2009

3.1. OBIECTIVE:

Dupa studiul acestei unitati de invatare vei avea cunostinte despre:

- delimitarea informatiilor cu caracter semnificativ de cele cu caracter nesemnificativ, importanta separarii lor pentru misiunea de audit si influenta acestora asupra modului de lucru al auditorului*
- pragul de semnificatie global, impactul evaluarii acestuia si modul sau de calcul*
- notiunea de risc de audit, elementele sale componente, utilizarea rationamentului profesional in procesul de determinare al lui precum si influenta pe care o suporta misiunea de audit in urma evaluarii acestuia*
- corelatia dintre prag de semnificatie si riscurile de audit din prisma planificarii misiunii de audit*
- factorii care influenteaza elementele componente ale riscului de audit*
- elemente introductive privind probele de audit*

3.2. RISCUL DE AUDIT

Avand in vedere natura procesului de audit ,fiecare misiune este receptata ca o provocare diferita pentru o firma de audit intrucat nu exista doua misiuni de audit identice. Orice misiune de audit implică riscuri, iar identificarea lor, încă din etapa de planificare a lucrărilor, este unul din obiectivele principale ale auditorului. Trebuie precizat că este o activitate dificilă și nu oferă siguranță deplină.

Auditorul trebuie să obțină o înțelegere suficientă a sistemele de contabilitate și de control intern al clientului pentru a planifica auditul și a dezvolta o abordare eficientă a acestuia.

Pentru dezvoltarea planului general de audit, auditorul trebuie să evalueze riscurile asociate misiunii de audit la nivelul situațiilor financiare. Pentru aplicarea programului de audit, auditorul trebuie să facă legătura între o astfel de evaluare și soldurile conturilor și categoriile semnificative de tranzacții la nivelul aserțiunii sau să presupună că riscul inherent este ridicat pentru respectiva aserțiune.

Pentru a furniza un rezultat privind nivelul riscurilor este necesară, mai întâi, identificare lor.

Standardele Internaționale de Audit au în vedere trei categorii principale de riscuri: riscul inherent, riscul de control și riscul de nedetectare. Produsul acestora reprezinta riscul de audit

Riscul de audit (RA) reprezintă riscul ca auditorul să exprime o opinie de audit neadecvată, atunci când situațiile financiare sunt denaturate în mod semnificativ. Riscul de audit are trei componente: riscul inherent, riscul de control și riscul de nedetectare.

Riscul inerent (RI) reprezintă susceptibilitatea ca un sold al unui cont sau o categorie de tranzacții să conțină o denaturare care ar putea fi semnificativă, individual sau cumulată cu denaturările existente în alte solduri sau categorii de tranzacții, presupunând că nu au existat controale interne adiacente.

Riscul de control (RC) reprezintă riscul ca o denaturare, care ar putea apărea în soldul unui cont sau într-o categorie de tranzacții și care ar putea fi semnificativă în mod individual, sau atunci când este cumulată cu alte denaturări din alte solduri sau categorii, să nu poată fi prevenită sau detectată și corectată la momentul oportun de sistemele de contabilitate și de control intern.

Riscul de nedetectare (RNN) reprezintă riscul ca procedurile de fond ale unui auditor să nu detecteze o denaturare ce există în soldul unui cont sau categorie de tranzacții și care ar putea fi semnificativă în mod individual, sau atunci când este cumulată cu denaturări din alte solduri sau categorii de tranzacții.

Auditorul trebuie să utilizeze raționamentul profesional la evaluarea riscului de audit și la stabilirea procedurilor de audit, pentru a se asigura că riscul este redus până la un nivel acceptabil de redus. Riscul de audit este de maxim 10%.

RISC AUDIT = RISC INERENT X RISC CONTROL X RISC NEDETECTARE

Riscul de audit trebuie să fie întotdeauna mai mic de 5%

RISCUL INERENT

Riscul inerent (RI) reprezintă susceptibilitatea unui sold al unui cont sau a unei categorii de tranzacții, la informații eronate care ar putea fi materiale individual, sau atunci când sunt cumulate cu informații eronate din alte solduri sau tranzacții, presupunând că nu au existat controale interne corespunzătoare.

În dezvoltarea generală a unui plan de audit, auditorul trebuie să evalueze riscul inerent. Riscul inerent este măsura în care auditorii evaluează probabilitatea ca unele situații financiare eronate să se producă în practică, acestea fiind considerate slăbiciuni ale controalelor interne. Dacă auditorul ajunge la concluzia că există o probabilitate ridicată ca erorile din situațiile financiare să nu fie depistate de controalele interne, înseamnă că el apreciază un risc inerent ridicat.

Includerea nivelului riscului inerent în modelul riscului de audit, presupune că auditorii vor încerca să previzioneze segmentele din situațiile financiare care prezintă cea mai mică și respectiv cea mai mare probabilitate de a fi eronate. Aceste informații afectează dimensiunea probelor de audit necesare a fi colectate de auditor și influențează eforturile auditorilor în activitatea alocată colectării probelor pe parcursul auditului.

Când evaluează riscul inerent auditorul va lua în considerare următorii factori :

- rezultatele auditurilor precedente;
 - angajamentele inițiale, comparativ cu rezultatele;
 - tranzacțiile neobișnuite sau complexe;
- raționamentul profesional avut în vedere la stabilirea soldurilor conturilor și la înregistrarea tranzacțiilor;
- activele care sunt susceptibile la delapidări;
 - formarea populației și dimensiunea eșantionului;
- schimbările în cadrul conducerii și reputația acesteia;
 - natura activității entităților, incluzând natura producției realizate și a serviciilor prestate de aceasta;
 - natura sistemului de procesare a datelor și gradul de utilizare al tehnicilor moderne pentru comunicare.

Pentru a evalua riscul inerent, auditorii trebuie să efectueze o

"Riscuri care impun o atenție specială pentru audit:

Ca parte a evaluării riscului, auditorul trebuie să determine măsura în care oricare dintre riscurile identificate, reprezintă, potrivit raționamentului auditorului, riscuri semnificative. În exercitarea acestui raționament, auditorul trebuie să excludă efectele controalelor identificate aferente riscului.

În exercitarea raționamentului prin care unele riscuri sunt considerate riscuri semnificative, auditorul trebuie să ia în considerare cel puțin următoarele:

- (a) Măsura în care riscul este un risc de fraudă;*
- (b) Măsura în care riscul este legat de aspecte recente semnificative economice, contabile sau de altă natură și, deci, necesită o atenție specială;*
- (c) Complexitatea tranzacțiilor*
- (d) Măsura în care riscul implică tranzacții semnificative cu părțile afiliate.*
- (e) Gradul de subiectivitate în evaluarea informațiilor financiare aferente riscului, în special acele evaluări care implică o gamă largă de incertitudini de evaluare.*
- (f) Măsura în care riscul implică tranzacții semnificative care sunt în afara activității normale a entității, sau care par a fi neobișnuite, din alte privințe.*

Dacă auditorul a determinat că există un risc semnificativ, auditorul trebuie să obțină o înțelegere a controalelor entității, inclusiv a activităților de control, relevante pentru acel risc."

ISA 315 - "Înțelegerea entității și a mediului său și evaluarea riscurilor de denaturare semnificativa", pag.291

analiză a contextului în care funcționează entitatea auditată, precum și caracteristicile operațiunilor auditate prin interviuri cu conducerea entității și cunoașterea activității acesteia, obținută din rapoartele auditurilor precedente.

Auditorul trebuie să evalueze factorii de mai sus, pentru a stabili riscul inerent specific fiecărui ciclu de tranzacții, cont și obiectiv al auditului.

Unii factori vor afecta mai multe sau probabil toate clasele de conturi, în timp ce alți factori cum ar fi tranzacțiile neobișnuite, vor afecta numai anumite clase de conturi (specifice). Pentru fiecare entitate sau clasă de conturi, decizia de a evalua un risc inerent corespunzător, depinde în principal de raționamentul profesional al auditorului. Astfel, mai mulți auditori stabilesc un risc inerent de 50%, chiar în cele mai bune circumstanțe și de 100% atunci când există oricând posibilitatea apariției unor erori materiale.

De regulă, auditorii recurg la întocmirea și completarea unei liste de întrebări și în funcție de răspunsurile primite și pe baza raționamentului profesional, evaluează riscul inerent ca fiind ridicat, mediu, scăzut.

Riscul inerent poate fi exprimat fie în termeni cuantificabili (ex: în procente), fie în termeni necuantificabili (ex: ridicat, mediu, scăzut).

Pentru dezvoltarea planului general de audit, auditorul trebuie să evalueze riscul inerent la nivelul situațiilor financiare. Pentru aplicarea programului de audit, auditorul trebuie să facă legătura între o astfel de evaluare și soldurile conturilor și categoriile semnificative de tranzacții la nivelul aserțiunii sau să presupună că riscul inerent este ridicat pentru respectiva aserțiune.

În scopul evaluării riscului inerent, auditorul utilizează raționamentul profesional pentru a estima numeroși factori, printre care se regăsesc:

La nivelul situațiilor financiare:

- ✓ Integritatea conducerii
- ✓ Experiența și cunoștințele conducerii, precum și schimbările survenite la nivelul conducerii pe parcursul perioadei, de exemplu, lipsa de experiență a managerilor poate afecta întocmirea situațiilor financiare ale entității.
- ✓ Presiuni neobișnuite exercitate asupra conducerii, de exemplu, circumstanțe ce ar putea predispuce conducerea la denaturarea situațiilor financiare, cum ar fi experiența eșecului a numeroase entități ce-și desfășoară activitatea în sectorul de activitate respectiv sau o entitate ce nu deține suficient capital pentru continuarea activității.
- ✓ Natura activității entității, de exemplu, potențialul uzurii tehnologice a produselor și serviciilor sale, complexitatea structurii capitalului său, importanța părților afiliate, localizarea și răspândirea geografică a facilităților de producție ale entității.

✓ Factori care afectează sectorul de activitate în care operează entitatea, de exemplu, condițiile economice și concurența, așa cum au fost identificate de tendințele și indicatorii financiari, precum și de schimbările tehnologice, cererea de consum și practici contabile comune sectorului de activitate respectiv.

La nivelul soldurilor de conturi și al categoriei de tranzacții

- ✓ Conturi ale situațiilor financiare care este probabil a fi susceptibile de denaturare, de exemplu, conturi care necesită ajustări în perioadele anterioare sau care implică un grad ridicat de estimare.
- ✓ Complexitatea tranzacțiilor principale sau a altor evenimente care ar putea necesita utilizarea serviciilor unui expert.
- ✓ Gradul raționamentului profesional implicat în determinarea soldului contului.
- ✓ Susceptibilitatea activelor la pierdere sau delapidare, de exemplu, active considerate foarte necesare sau ca având un grad ridicat de circulație, cum ar fi numerarul.
- ✓ Finalizarea unei tranzacții neobișnuite sau complexe, în special la sfârșitul exercițiului sau aproape de acest moment.
- ✓ Tranzacții care nu se derulează în mod obișnuit

Riscul inerent poate fi **general** sau **individual** (la nivelul soldurilor).

Riscul inerent general vizeaza:

- ✓ Integritatea conducerii
- ✓ Experiența și cunoștințele conducerii, precum și schimbările survenite la nivelul conducerii pe parcursul perioadei, de exemplu, lipsa de experiență a managerilor poate afecta întocmirea situațiilor financiare ale entității.
- ✓ Presiuni neobișnuite exercitate asupra conducerii, de exemplu, circumstanțe ce ar putea predispune conducerea la denaturarea situațiilor financiare, cum ar fi experiența eșecului a numeroase entități ce-și desfășoară activitatea în sectorul de activitate respectiv sau o entitate ce nu deține suficient capital pentru continuarea activității.
- ✓ Natura activității entității, de exemplu, potențialul uzurii tehnologice a produselor și serviciilor sale, complexitatea structurii capitalului său, importanța părților afiliate, localizarea și răspândirea geografică a facilităților de producție ale entității.
- ✓ Factori care afectează sectorul de activitate în care operează entitatea, de exemplu, condițiile economice și concurența, așa

cum au fost identificate de tendințele și indicatorii financiari, precum și de schimbările tehnologice, cererea de consum și practici contabile comune sectorului de activitate respectiv.

Riscul inerent la nivelul soldurilor de conturi și al categoriei de tranzacții vizează:

- ✓ Conturi ale situațiilor financiare care este probabil a fi susceptibile de denaturare, de exemplu, conturi care necesită ajustări în perioadele anterioare sau care implică un grad ridicat de estimare.
- ✓ Complexitatea tranzacțiilor principale sau a altor evenimente care ar putea necesita utilizarea serviciilor unui expert.
- ✓ Gradul raționamentului profesional implicat în determinarea soldului contului.
- ✓ Susceptibilitatea activelor la pierdere sau delapidare, de exemplu, active considerate foarte necesare sau ca având un grad ridicat de circulație, cum ar fi numerarul.
- ✓ Finalizarea unei tranzacții neobișnuite sau complexe, în special la sfârșitul exercițiului sau aproape de acest moment.
- ✓ Tranzacții care nu se derulează în mod obișnuit.

RISC DE CONTROL

După obținerea înțelegerii sistemelor de contabilitate și control intern, auditorul trebuie să facă o evaluare preliminară a riscului de control, la nivelul aserțiunii, pentru fiecare sold semnificativ de cont sau categorie semnificativă de tranzacții.

Auditorul trebuie să obțină probe de audit prin teste ale controalelor pentru a putea susține orice evaluare a riscului de control care este situat la un nivel mai mic decât ridicat. Cu cât evaluarea riscului de control este mai redusă, cu atât mai multe probe trebuie să obțină auditorul pentru a susține faptul că sistemele de contabilitate și de control intern sunt proiectate corespunzător și funcționează eficient.

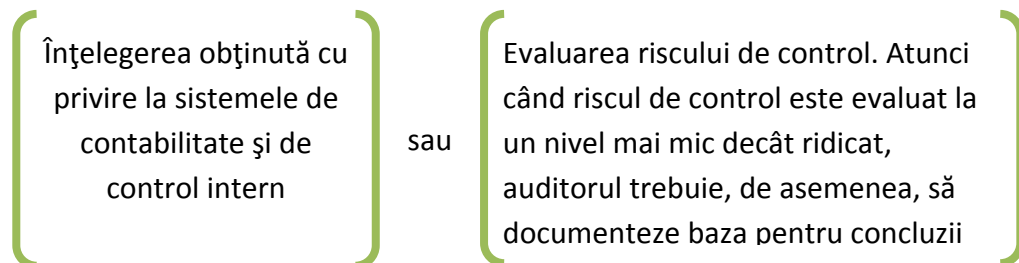
Auditorul trebuie să aducă la cunoștința conducerii, cât mai repede posibil și la un nivel adecvat de responsabilitate, carențele semnificative existente în proiectarea sau operarea sistemelor de contabilitate și de control intern, care i-au atras atenția.

După evaluarea sistemului de control intern, auditorul comunică printr-o scrisoare conducerii societății sau comitetului de audit intern carentele descoperite ce pot afecta semnificativ situațiile financiare sau pot permite fraude.

Evaluarea preliminară a riscului de control reprezintă procesul de evaluare a eficacității sistemelor de contabilitate și control intern ale entității în prevenirea și detectarea denaturărilor semnificative. Întotdeauna vor exista

unele riscuri de control datorate limitărilor inerente ale oricărui sistem de contabilitate și control intern.

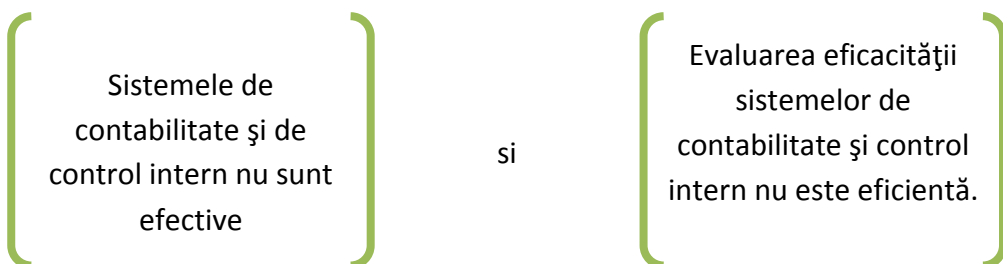
În mod normal, auditorul evaluează riscul de control la un nivel ridicat pentru o parte sau totalitatea aserțiunilor, atunci când:

Evaluarea preliminară a riscului de control pentru o aserțiune în situațiile financiare trebuie să fie ridicată, cu excepția cazului în care auditorul:

- Este capabil să identifice controalele interne relevante pentru aserțiunile ce ar putea preveni sau detecta și corecta o denaturare semnificativă
- Își planifică să efectueze teste ale controlului pentru a susține evaluarea.

Auditorul trebuie să documenteze în documentele de lucru:

Pot fi folosite diferite tehnici pentru documentarea informațiilor legate de sistemele de contabilitate și de control intern. Selecționarea unei tehnici particulare este o problemă ce ține de raționamentul profesional al auditorului. Tehnicile comune, utilizate singular sau combinate, sunt reprezentate de descrieri narative, chestionare, liste de verificare și diagrame ale fluxurilor de informații. Forma și întinderea acestei documentații este influențată de mărimea și complexitatea entității, precum și de natura sistemelor de contabilitate și de control intern ale entității. În general, cu cât sunt mai complexe sistemele de contabilitate și de control intern ale entității, precum și procedurile de control ale auditorului, cu atât documentația acestuia va trebui să fie mai extinsă.

Auditorul trebuie să ia în considerare nivelurile evaluate ale riscului de control și ale celui inerent pentru a determina natura, durata și întinderea procedurilor de fond cerute pentru reducerea riscului de audit până la un nivel acceptabil de scăzut.

RELAȚIA DINTRE EVALUAREA RISCULUI INERENT ȘI A CELUI DE CONTROL

Deseori conducerea reacționează la situații de risc inerent prin elaborarea de sisteme de contabilitate și de control intern care să prevină sau să detecteze și să corecteze denaturările și de aceea, în multe cazuri, riscul inerent și riscul de control sunt interrelaționate într-un grad ridicat. În astfel de situații, dacă auditorul încearcă să evalueze separat riscul inerent și riscul de control, există posibilitatea unei evaluări neadecvate a riscului. Ca rezultat, în astfel de situații riscul de audit poate fi determinat mai adecvat prin efectuarea unei evaluări combinate.

Nivelul riscului de nedetectare este legat direct de procedurile de fond ale auditorului. Evaluarea de către auditor a riscului de control al auditorului, împreună cu evaluarea riscului inerent, influențează natura, durata și întinderea procedurilor de fond ce trebuie efectuate pentru reducerea riscului de nedetectare, și, prin urmare, a riscului de audit până la un nivel acceptabil de scăzut. Unele riscuri de nedetectare vor fi întotdeauna prezente chiar dacă un auditor a examinat 100% din soldurile contabile sau categoriile de tranzacții.

Auditorul trebuie să ia în considerare nivelurile evaluate ale riscului de control și ale celui inerent pentru a determina natura, durata și întinderea procedurilor de fond cerute pentru reducerea riscului de audit până la un nivel acceptabil de scăzut. În această privință auditorul va aprecia:

- natura procedurilor de fond, de exemplu, utilizarea de teste îndreptate mai degrabă spre părți independente din afara entității, decât teste direcționate către părți sau documentații din cadrul entității, sau utilizarea de teste ale detaliilor, în scopul unui obiectiv particular al auditului, în completarea procedurilor analitice;
- momentul de timp la care se efectuează procedurile de fond, de exemplu, efectuarea lor mai degrabă la sfârșitul perioadei (exercițiului), decât la o dată anterioară acesteia; și
- întinderea procedurilor de fond, de exemplu, utilizarea unui eșantion mai mare.

Există o relație inversă între riscul de nedetectare și nivelul combinat al riscului inerent și al celui de control.

De exemplu, în cazul în care riscul inerent și cel de control sunt ridicate, riscul de nedetectare acceptat trebuie să fie scăzut, pentru a reduce riscul de audit la un nivel acceptabil de scăzut. Pe de altă parte, în cazul în care

riscul inerent și cel de control sunt scăzute, auditorul poate accepta un risc de nedetectare mai ridicat, care totuși reduce riscul de audit la un nivel acceptabil de scăzut. În timp ce testele controalelor și procedurile de fond se disting prin scopul lor, rezultatele fiecărui tip de proceduri pot contribui la scopul altora. Denaturările descoperite în timpul efectuării procedurilor de fond pot determina auditorul să modifice evaluarea anterioară a riscului de control.

Nivelurile evaluate ale riscului inerent și de control nu pot fi suficient de scăzute încât să se elimine necesitatea ca auditorul să efectueze o procedură de fond. Neglijând nivelurile evaluate ale riscului inerent și de control, auditorul va trebui să efectueze unele proceduri de fond pentru soldurile conturilor și pentru categoriile de tranzacții semnificative.

Evaluarea componentelor riscului inerent și ale celui de control, efectuată de auditor, se poate modifica în cursul unui angajament de audit, de exemplu, în timpul efectuării procedurilor de fond auditorul poate primi informații ce diferă semnificativ de informațiile pe baza cărora a evaluat inițial riscul de control și pe cel inerent. În astfel de cazuri, auditorul va modifica procedurile de fond planificate, bazându-se pe revizuirea nivelurilor evaluate ale riscului de control și ale celui inerent.

Cu cât evaluarea riscului inerent și de control este mai ridicată, cu atât mai multe probe de audit trebuie să obțină auditorul din utilizarea performantă a procedurilor de fond. Atunci când atât riscul inerent, cât și cel de control sunt evaluate ca fiind ridicate, auditorul trebuie să considere dacă procedurile de fond pot furniza suficiente probe de audit adecvate pentru a reduce riscul de nedetectare, și prin urmare, riscul de audit, la un nivel acceptabil de scăzut.

Atunci când auditorul determină că riscul de nedetectare referitor la o aserțiune din situațiile financiare pentru un sold semnificativ al unui cont sau o categorie semnificativă de tranzacții nu poate fi redus la un nivel acceptabil, auditorul trebuie să exprime o opinie calificată (cu rezerve) sau să declare că se află în imposibilitatea exprimării unei opinii.

RISCUL DE NEDETECTARE

Riscul de nedetectare reprezintă riscul ca procedurile de fond ale unui auditor să nu detecteze o denaturare ce există în soldul unui cont sau categorie de tranzacții și care ar putea fi semnificativă în mod individual, sau atunci când este cumulată cu denaturări din alte solduri sau categorii de tranzacții. Un astfel de risc reprezintă o funcție a eficienței unei proceduri de audit și a aplicării acesteia de către auditor. În practică, riscul de nedetectare nu poate fi redus la zero ca urmare a influenței unor factori ca:

- auditorul nu examinează totalitatea unei clase de tranzacții de solduri ale unor conturi și de prezentări de informații;
- posibilitatea ca un auditor să selecteze o procedură de audit necorespunzătoare;
- să aplice în mod eronat o procedură de audit adecvată;
- să interpreteze denaturat rezultatele de audit.

Riscul de nedetectare este asociat naturii, momentului și întinderii procedurilor auditorului care sunt determinate de acesta în sensul reducerii riscului de audit până la un nivel acceptabil de scăzut.

Există o relație inversă între pragul de semnificație și nivelul riscului de audit și anume, cu cât este mai înalt nivelul pragului de semnificație, cu atât este mai scăzut riscul de audit și invers. Auditorul ia în considerare relația inversă dintre pragul de semnificație și riscul de audit atunci când determină natura, durata și întinderea procedurilor de audit.

SINGURA COMPONENTA A RISCULUI DE AUDIT ASUPRA CAREI VALORI AUDITORUL POATE INTERVENI ACTIV ESTE RISCUL DE NEDETECTARE DEOARECE ACESTA ESTE ASOCIAT EXCLUSIV ACTIVITATII AUDITORULUI.

Explicati de ce auditorul nu poate interveni asupra riscului inerent si a riscului de control, precum si modul in care auditorul poate modifica evaluarea preliminara a riscului de nedetectarea folosind notiunile "codul de etica", "independenta", "proceduri de fond".

3.3. EVALUAREA GLOBALA A PRAGULUI DE SEMNIFICATIE

"Pragul de semnificație" este definit în "Cadrul general pentru întocmirea și prezentarea situațiilor financiare", emis de Comitetului pentru Standarde Internaționale de Contabilitate, în următorii termeni:

*"Informațiile sunt semnificative dacă omisiunea sau declararea lor eronată ar putea influența deciziile economice ale utilizatorilor, luate pe baza situațiilor financiare. **Pragul de semnificație** depinde de mărimea elementului sau a erorii, judecat în împrejurările specifice ale omisiunii sau declarării greșite. Astfel, pragul de semnificație oferă mai degrabă o limită, decât să reprezinte o însușire calitativă primară pe care informația trebuie să o aibă pentru a fi utilă."*

La elaborarea planului de audit, auditorul impune un nivel acceptabil al pragului de semnificație astfel încât să poată detecta din punct de vedere cantitativ denaturările semnificative. Totuși, atât valoarea (cantitatea), cât și natura (calitatea) denaturărilor trebuie să fie luate în considerare.

Auditorul ia în considerare pragul de semnificație atât la nivelul global al situațiilor financiare, cât și în relația cu soldurile conturilor individuale, categoriilor de tranzacții și prezentărilor de informații.

Pragul de semnificație trebuie luat în considerare de auditor atunci când:

- a) se determină natura, durata și întinderea procedurilor de audit;
- b) se evaluează efectele informațiilor eronate.

Există o relație inversă între pragul de semnificație și nivelul riscului de audit, și anume, cu cât este mai înalt nivelul pragului de semnificație, cu atât este mai scăzut riscul de audit și invers.

De exemplu, dacă după planificarea procedurilor specifice de audit, auditorul determină că nivelul acceptabil al pragului de semnificație este scăzut, atunci riscul de audit este crescut. Auditorul va compensa acest lucru fie:

- ✓ reducând nivelul evaluat al riscului de control, acolo unde acest lucru este posibil, și menținând nivelul redus prin efectuarea unor teste extinse sau suplimentare ale controalelor; fie
- ✓ reducând riscul de nedetectare prin modificarea naturii, duratei și întinderii testelor detaliate de audit planificate.

Etapele calcului pragului de semnificatie global:

- 1. Se identifica indicatorii financiarireprezentativi ai companiei, pe cel puțin doua exercitii financiare (de cele mai multe ori, se iau in calcul Activele totale, Cifra de Afaceri, Profitul brut sau Capitalurile Proprii)¹***
- 2. Se aplica procentajele proportionale***
- 3. Se calculeaza variatia (trendul) in modul pentru fiecare procentaj in parte***
- 4. In functie de evaluarea preliminara a riscului de audit, se aplica urmatoarea regula:***

RA (mare) => Prag de semnificatie (mic), unde Trendul (mic)
RA (mic) => Prag de semnificatie (mare), unde Trendul (mare)²

- 5. Se urmareste, pornind fie de la Trendul cel mai mic sau cel mai mare, in functie de riscul de audit evaluat anterior, pe linie, valoarea cea mai mare, respectiv cea mai mica, dupa cum dicteaza regula, valoare ce va reprezenta pragul de semnificatie global.***

¹ În situația în care profitul net înainte de impozitare al exercițiului curent nu este semnificativ pentru mărimea societății auditate, auditorii pot utiliza în determinarea pragului de semnificație fie o medie a profitului net înainte de impozitare din anii precedenți, fie o altă bază de comparație. Avantajul utilizării altor baze de comparație, cum ar fi: total activ sau total venituri este acela că pentru multe companii acești factori sunt mult mai stabili de la un an la altul decât profitul net înainte de impozitare. În cazul în care societatea auditată înregistrează pierderi este dificilă utilizarea ca bază de comparație a factorului total venituri.

² Explicatie modului de alegere a trendului sta in faptul ca, in mod rezonabil, se apreciaza ca fiind zone de risc ridicat, acelea ce semnaleaza o variatie a valorilor mare. Astfel incat, atunci cand riscurile sunt suficient de scazute incat sa ne permita tolerarea variatiilor mici, procedam intocmai

Societatea Spirio prezinta urmatoorii indicatori la sfarsitul anului 2009: Active totale: 187.657; Cifra de Afaceri:113.453; Profit brut: 75.645. La sfarsitul lui 2010, aceeasi indicatori se prezinta astfel: Active totale: 199.452; Cifra de Afaceri: 125.789; Profit brut:78.900. Stiind ca riscul de audit a fost evaluat in mod preliminar ca fiind scazut, precizati care este pragul de semnificatie.

	2009	2010	Trend
Active totale	187657	199452	
1%	1876.57	1994.52	117.95
2%	3753.14	3989.04	235.9
CA	113453	125789	
0.50%	567.265	628.945	61.68
1%	1134.53	1257.89	123.36
Profit brut	75645	78900	
5%	3782.25	3945	162.75
10%	7564.5	7890	325.5

Datorita faptului ca riscul de audit este evaluat ca fiind scazut, ne incadram la regula a doua si anume: $RA (mic) \Rightarrow Prag\ de\ semnificatie (mare)$, unde $Trendul (mare)$. Astfel, cautam in tabel variatia cea mai mare, si anume 325,5 (corespunzator a 10% din profitul brut). Urmarind pe linie acest trend, alegem valoarea cea mai mare care sa corespunda *Pragului de semnificatie (mare)*.

Astfel, pragul de semnificatie global va fi egal cu 7890.

Etapele calcului pragului de semnificatie specific:

1. **Fixarea valorii preliminare a ps; (suma maxima a prezentarilor eronatepe care le-ar contine situatiile financiare)**
2. **Repartizarea valorii preliminare a ps; Pentru primii doi pasi se planifica profunzimea testelor; Scopul: ajuta pe auditor sa determine probele potrivite de acumulat pentru fiecare cont**
3. **Estimarea valorii totale a prezentarilor eronate pe segment**
4. **Estimarea valorii combinate a prezentarilor eronate**
5. **Compararea estimarii valorii combinate cu valoarea preliminara sau revizuita a pragului de semnificatie. In ultimii trei pasi se evalueaza rezultatele**

Valoarea pragului de semnificație rezultată poate fi ajustată ținând seama de orice factor calitativ care ar putea fi relevant pentru misiunea de audit.

Exemple de factori calitativi care pot afecta stabilirea pragului de semnificație:

1. În etapa de stabilire a valorii preliminare a pragului de semnificație:
 - erorile semnificative din anii precedenți
 - posibile fraude
 - erori de prezentare minore care pot afecta anumite obligații contractuale
 - erori de prezentare minore care pot afecta tendința de evoluție a profiturilor.

2. În etapa de estimare a denaturărilor și de comparare cu valoarea preliminară a pragului de semnificație:
 - erori care ascund o modificare în evoluția profiturilor
 - erori care determină schimbarea pierderii în profit și invers
 - erori care pot determina o reacție majoră pozitivă sau negativă a pieței.

Cele mai utilizate baze de comparație în stabilirea pragului de semnificație sunt: total activ, total venituri sau anumite forme ale profitului net. Atunci când profitul net înainte de impozitare este relativ stabil, previzibil și reprezentativ pentru mărimea entității auditate, regula de bază pentru determinarea pragului de semnificație cel mai des utilizată în practică este: 3-5% din valoarea profitului net înainte de impozitare.

Pragul de semnificație va fi cea mai mică valoare a intervalului în următoarele situații:

- societatea este în primul an de auditare
- există indicii privind lipsuri semnificative în controlul intern
- cifră de afaceri semnificativă la nivelul conducerii
- presiuni ridicate neobișnuite din partea pieței
- risc de fraudă mai ridicat decât cel normal.

3.4. RELAȚIA DINTRE PRAGUL DE SEMNIFICAȚIE ȘI RISCUL DE AUDIT

Când planifică auditul, auditorul ia în considerare aspectele care ar putea face ca situațiile financiare să fie denaturate în mod semnificativ. Evaluarea de către auditor a pragului de semnificație, în relație cu soldurile specifice ale conturilor și clasele de tranzacții, ajută auditorul să se decidă asupra unor aspecte cum sunt cele referitoare la ce elemente trebuie examinate și dacă să folosească proceduri analitice și de eșantionare. Acestea permit auditorului să selecteze procedurile de audit care, combinate, se

estimează că reduc riscul de audit la un nivel acceptabil de scăzut.

De exemplu, dacă după planificarea procedurilor specifice de audit, auditorul determină că nivelul acceptabil al pragului de semnificație este scăzut, atunci riscul de audit este crescut. Auditorul va compensa acest lucru fie:

- reducând nivelul evaluat al riscului de control, acolo unde acest lucru este posibil, și menținând nivelul redus prin efectuarea unor teste extinse sau suplimentare ale controalelor

fie

- reducând riscul de nedetectare prin modificarea naturii, duratei și întinderii testelor detaliate de audit planificate

Evaluarea de către auditor a pragului de semnificație și a riscului de audit la momentul inițial al planificării angajamentului poate să fie diferită de cea din momentul evaluării rezultatelor procedurilor de audit. Acest lucru se poate datora unei modificări a circumstanțelor sau unei modificări survenite în cunoștințele acumulate de auditor, ca urmare a auditului. De exemplu, dacă auditul este planificat înainte de terminarea perioadei, auditorul va anticipa rezultatele operațiunilor și poziția financiară. Dacă rezultatele efective ale operațiunilor și poziția financiară diferă în mod semnificativ, evaluarea pragului de semnificație și a riscului de audit se poate, de asemenea, modifica. În plus, atunci când planifică auditul, auditorul poate să stabilească în mod intenționat nivelul acceptabil al pragului de semnificație la un nivel mai scăzut decât cel ce se intenționează a fi utilizat la evaluarea rezultatelor auditului. Acest lucru se poate face cu scopul de a reduce probabilitatea existenței de denaturări semnificative și de a oferi auditorului o marjă de siguranță atunci când se evaluează efectul denaturărilor descoperite pe parcursul auditului.

Auditorul trebuie să ia în considerare dacă totalul denaturărilor necorectate este semnificativ. Dacă auditorul ajunge la concluzia că denaturările pot fi semnificative, auditorul trebuie să ia în considerare reducerea riscului de audit prin extinderea procedurilor de audit sau să ceară conducerii să ajusteze situațiile financiare. În oricare situație, conducerea poate dori să ajusteze situațiile financiare în funcție de denaturările identificate.

În cazul în care conducerea refuză să ajusteze situațiile financiare și rezultatele procedurilor extinse de audit nu permit auditorului să ajungă la concluzia că totalul denaturărilor necorectate nu este semnificativ, auditorul trebuie să ia în considerare modificarea corespunzătoare a raportului auditorului.

Dacă totalul denaturărilor necorectate pe care auditorul le-a identificat se apropie de nivelul pragului de semnificație, auditorul va lua în considerare

dacă există probabilitatea ca denaturările nedetectate, împreună cu totalul denaturărilor necorectate, să depășească nivelul pragului de semnificație. Astfel, cu cât totalul denaturărilor necorectate se apropie de nivelul pragului de semnificație, auditorul va lua în considerare reducerea riscului, aplicând proceduri suplimentare de audit sau cerând conducerii să ajusteze situațiile financiare în funcție de denaturările identificate.

3.5. PROBELE DE AUDIT SI ASERTIUNILE MANAGEMENTULUI

Auditorul trebuie să obțină probe de audit adecvate pentru a fi capabil să emită concluzii rezonabile pe care să se bazeze opinia de audit.

Probele de audit sunt obținute printr-o combinație adecvată de teste de control și proceduri de fond. În unele cazuri probele de audit pot fi obținute în întregime prin aplicarea procedurilor de fond.

Termenul „*probe de audit*” reprezintă informațiile obținute de către auditor pentru a trage concluziile pe care se va baza opinia de audit. Probele de audit vor cuprinde documentele primare și înregistrările contabile ce stau la baza situațiilor financiare coroborate cu informații din alte surse

Probele de audit

Probele de audit reprezintă totalitatea informațiilor utilizate de auditor pentru emiterea unei concluzii pe care este bazată opinia de audit, și includ toate informațiile conținute în evidențele contabile care stau la baza situațiilor financiare și a altor informații.

Auditorul trebuie să obțină suficiente probe de audit adecvate pentru a fi capabil să emită concluzii rezonabile pe care să se bazeze opinia de audit.

Probele de audit, care sunt cumulate ca natură, includ probe de audit obținute din procedurile de audit efectuate pe parcursul auditului și pot include probe de audit obținute din alte surse, cum ar fi angajamentele de audit anterioare și procedurile unei firme de control al calității pentru acceptarea clienților și continuarea contractelor cu clienții deja existenți.

Probe de audit trebuie să fie **adecvate și suficiente**.

Gradul de suficiență reprezintă măsura cantității probelor de audit. Gradul de adecvare reprezintă măsura calității probelor de audit; cu alte cuvinte, relevanța și credibilitatea acestora în furnizarea de suport pentru categoriile de tranzacții, solduri ale conturilor, prezentările de informații și aserțiunile aferente, sau în detectarea denaturărilor de la nivelul acestora.

Cantitatea probelor de audit necesare este afectată de riscul de denaturare (cu cât riscul este mai mare, cât atât mai multe probe de audit este probabil să fie cerute) și, de asemenea, de calitatea unor asemenea

probe de audit (cu cât calitatea este mai ridicată, cu cât mai puține probe vor fi cerute). În consecință, gradul de suficiență și gradul de adecvare al probelor de audit sunt interrelaționate. Totuși, simpla obținere a unei cantități mai mari de probe de audit nu poate compensa calitatea slabă a acestora.

Credibilitatea probelor de audit este influențată de sursa și natura acestora și depinde de circumstanțele individuale în care sunt obținute probele.

De regulă:

- Probele de audit sunt mai credibile atunci când sunt obținute din surse independente din afara entității.
- Probele de audit care sunt obținute din interiorul entității sunt mai credibile atunci când controalele aferente impuse de entitate sunt eficiente.
- Probele de audit obținute în mod direct de către auditor (de exemplu, observarea aplicării unui control) sunt mai credibile decât probele de audit obținute indirect sau prin deducție (de exemplu, investigații cu privire la aplicarea unui control).
- Probele de audit sunt mai credibile atunci când ele există sub formă de document, fie pe hârtie, electronic sau de altă natură (de exemplu, o înregistrare scrisă folosind metode contemporane a unei întâlniri este mai credibilă decât declararea ulterioară în formă orală a problematicilor discutate).
- Probele de audit furnizate de documente originale sunt mai credibile decât probele de audit furnizate de fotocopii sau facsimile.

Atunci când informațiile produse de entitate sunt utilizate de auditor la efectuarea procedurilor de audit, auditorul trebuie să obțină probe de audit cu privire la acuratețea și exhaustivitatea informațiilor.

Cu toate acestea, dacă auditorul se află în imposibilitatea de a obține probe de audit adecvate și suficiente, el trebuie să exprime o opinie cu rezerve (calificată) sau să se declare în imposibilitatea de a exprima o opinie.

Asertiunile managementului

Auditorul trebuie să utilizeze aserțiuni pentru categorii de tranzacții, solduri ale conturilor și prezentări și descrieri de informații suficient de detaliate cu scopul de a crea baza pentru evaluarea riscurilor de apariție a denaturărilor semnificative și pentru proiectarea și efectuarea procedurilor de audit suplimentare. Auditorul utilizează aserțiuni pentru evaluarea riscurilor, luând în considerare diferitele tipuri de denaturări potențiale care pot să apară și proiectând ulterior procedurile de audit care să răspundă riscurilor evaluate.

Aserțiunile utilizate de auditor se înscriu în următoarele categorii:

I. Aserțiuni cu privire la categoriile de tranzacții și evenimente asociate perioadei supusă auditului:

- **Apariție** – tranzacții și evenimente care au fost înregistrate au avut loc și sunt legate de entitatea respectivă.
- **Exhaustivitate** – toate tranzacțiile și evenimentele care ar fi trebuit înregistrate au fost evidențiate.
- **Acuratețe** – sumele și alte date aferente tranzacțiilor și evenimentelor au fost înregistrate în mod corespunzător.
- **Separarea exercițiilor financiare** – tranzacțiile și evenimentele au fost înregistrate în perioadele contabile corecte.
- **Clasificare** – tranzacțiile și evenimentele au fost înregistrate în conturile corespunzătoare.

II. Aserțiuni cu privire la soldurile conturilor la sfârșitul perioadei:

- **Existență** – activele, datoriile și capitalurile proprii există.
- **Drepturi și obligații** – entitatea deține sau controlează drepturile asupra activelor, iar datoriile constituie obligații ale entității.
- **Exhaustivitate** – toate activele, datoriile și capitalurile proprii care ar fi trebuit înregistrate sunt evidențiate.
- **Evaluare și alocare** – activele, datoriile și capitalurile proprii sunt incluse în situațiile financiare la valorile corespunzătoare și orice ajustări rezultante cu privire la evaluare sau alocare sunt adecvat înregistrate.

III. Aserțiuni cu privire la prezentări și descrieri de informații:

- **Apariție și drepturi și obligații** – evenimentele, tranzacțiile și alte aspecte prezentate s-au produs și sunt legate de entitatea respectivă.
- **Exhaustivitate** – toate prezentările de informații care ar fi trebuit cuprinse în situațiile financiare au fost incluse.
- **Clasificare și inteligibilitate** – informațiile financiare sunt prezentate și descrise în mod corespunzător, iar prezentările de informații sunt clar exprimate.
- **Acuratețe și evaluare** – informațiile financiare și de altă natură sunt prezentate cu fidelitate și la valorile corespunzătoare.

Sinteza a asertiunilor managementului se prezinta astfel³:

³ C. Afanase - "Audit contabil financiar" - Curs universitar 2009

ASERȚIUNEA	DEFINIȚIE	INTREBARI	EXEMPLU
EXHAUSTIVITATEA	-Toate operațiunile relevante au fost înregistrate. -Toate activele și pasivele dintr-o anumită perioadă au fost înregistrate.	Operațiunea a fost înregistrată în registrele contabile?	-Managerul are la dispoziția sa un cont pentru cheltuieli diverse în valoare de 200.000lei .Cheltuielile efectuate din acest cont pe parcursul anului nu au fost înregistrate în situațiile financiare. -Autoturismul de serviciu al directorului economic, proprietate a entității auditate, nu este înregistrat ca mijloc fix. Balanța mijloacelor fixe este incompletă.
ACURATEȚEA	Toate operațiunile sunt declarate cu precizie	Operațiunea a fost înregistrată la valoarea corectă?	Un manager a cumpărat echipamente din SUA pentru care a fost înregistrată în conturi la un curs de schimb lei /USD eronat.
REALITATEA	Toate tranzacțiile înregistrate sunt reale.	Tranzacția este înregistrată corect la capitolul de cheltuieli al contului din anul financiar în care s-a efectuat?	Un manager plătește în avans pentru o conferință ce urmează a se desfășura în ianuarie anul următor, cu scopul de a-și cheltui bugetul înaintea închiderii anului.
REGULARITATEA	Toate operațiunile sunt în concordanță cu legile și reglementările relevante.	Operațiunea este legală și în conformitate cu reglementările în vigoare?	Un manager cheltuiește bani pentru echipamente care nu sunt incluse în bugetul său aprobat și care nu au fost cumpărate cu respectarea reglementărilor privind achizițiile.
PREZENTAREA	-Toate operațiunile sunt clasificate și descrise conform reglementărilor. -Toate activele și pasivele sunt prezentate, clasificate și descrise conform cadrului de raportare aplicabil.	Operațiunea este corect codificată și prezentată. Articolul este corect prezentat?	-Costurile de personal pe luna decembrie au fost înregistrate în alt cont care avea disponibil bugetar la sfârșitul anului. -Un autoturism nu a fost înregistrat ca mijloc fix dar a fost prezentat ca activ în contul de debitori. De aceea balanța mijloacelor fixe nu este prezentată fidel.
PROPRIETATEA	Activele și pasivele înregistrate aparțin entității.	Activele și pasivele constituie proprietatea entității?	Autoturismul de serviciu al directorului executiv a fost cumpărat în leasing de la un dealer autorizat. Totuși acesta nu a fost înregistrat ca mijloc fix al entității la terminarea leasingului.

EVALUAREA	Activul sau pasivul este evaluat conform politicilor contabile adecvate aplicate <i>consecvent</i> .	Articolul este înregistrat la valoarea corectă?	Un autoturism are o valoare netă de înregistrare de 2 mild. lei. Totuși datorită utilizării intense de către directorul comercial, acesta a fost reevaluat la 1,5 mild. lei, balanța mijloacelor fixe a fost supraevaluată.
EXISTENȚA	Activele sau pasivele prezentate în situațiile financiare există la data bilanțului.	Articolul a existat la data bilanțului?	Un autoturism este înregistrat în evidențe dar a fost vândut înainte datei întocmirii bilanțului. Balanța finală a mijloacelor fixe a fost supraevaluată.

TESTE DE AUTOEVALUARE

Aplicatia I. Societatea Hamsia prezinta urmatoorii indicatori la sfarsitul anului 2009: Active totale: 68.999; Cifra de Afaceri: 43.221; Profit brut: 12.356. La sfarsitul lui 2010, aceeasi indicatori se prezinta astfel: Active totale: 71.554; Cifra de Afaceri: 48.700; Profit brut: 20.100. Stiind ca riscul de audit a fost evaluat in mod preliminar ca fiind ridicat, precizati care este pragul de semnificatie

Raspuns:

	2009	2010	trend
Active totale	68999	71554	
1%	689.99	715.54	25.55
2%	1379.98	1431.08	51.1
CA	43221	48700	
0.50%	216.105	243.5	27.395
1%	432.21	487	54.79
Profit brut	12356	20100	
5%	617.8	1005	387.2
10%	1235.6	2010	774.4

Riscuril de audit fiind evaluat ca ridicat, ne aflam in cazul relatiei RA (mare) => Prag de semnificatie (mic), unde Trendul (mic). Prin urmare, cautam in coloana de trend cea mai mica valoare si pragul de semnificatie corespunzator lui. Rezulta, corespunzator trendului 25,55, un prag de semnificatie de 689,99.

Aplicatia II. Sunteti responsabilul cu auditul ciclului vanzari-incasari al unui spital privat de anvergura mica. Spitalul are o reputatie excelenta printre pacienti dar o gestionare contabila necorespunzatoare, principalul motiv fiind insuficienta personalului calificat. In anii anteriori, ati descoperit mai multe erori in facturari, incasari si creante-clienti. Ca in toate spitalele, cele mai mari posturi de active sunt creante-clienti si imobilizari corporale. Spitalul a contractat cateva imprumuturi mari de la bancile locale dar doua banci au comunicat ca nu sunt dispuse sa extinda limita de creditare, cu atat mai mult cu cat in vecinatate se construiesc un nou spital foarte modern. In trecut, defalcarile din impozitele locale au permis acoperirea pierderilor insa in anul curent administratia de stat inregistreaza un deficit mai mare din cauza numarului important de someri. In anii trecuti, raspunsurile pacientilor la solicitarile de confirmare au fost nesatisfacatoare. Frecventa raspunsurilor foarte mica, iar pacientii care au binevoit sa raspunda nu cunosteau scopul confirmarii sau soldurile corecte ale datoriilor lor.

Ajungeti la concluzia ca mecanismele de control aplicate mijloacelor banesti sunt excelente si ca probabilitatea aparitiilor unor fraude este extrem de mica. Insa sunteti mai putin convins de inexistenta unor erori neintentionate in facturare, inregistrarea vanzarilor, incasarilor, creantelor-clienti si createlor incerte.

Cerinte

(1) Identificati principalii factori care afecteaza riscul de audit acceptabil al acestui audit.

(2) Ce riscuri inerente va preocupa?

Raspunsuri:

(1) Principalii factori de risc vor fi:

- ***Dependenta utilizatorilor externi de situatiile financiare***

- examinarea situatiilor financiare,inclusiv a notelor informative ale acestora;
- Citirea proceselor verbale ale sedintelor CA pentru a determina care sunt planurile de viitor ale spitalului;
- Discutarea planurilor financiare cu managementul

- ***Probabilitatea aparitiei de dificultati financiare***

- Analiza situatiilor financiare în scopul detectarii dificultatilor financiare prin utilizarea indicatorilor și a altor proceduri analitice.
- Examinarea situatiilor istorice si previzionale ale fluxurilor de trezorerie in scopul determinarii naturii intrarilor si iesirilor de mijloace banesti.

- ***Competenta managementului***

Un managementcompetent, calificat urmărește in permanenta potentiale;le dificultati financiare și își modifică metodele de gestiune pentru a minimiza efectele unor probleme cu impact pe termen scurt. Capacitatea managementului trebuie apreciaă ca parte a evaluării probabilității producerii falimentului

(2) Riscuri inerente idnetificate:

- Riscuri legate de natura activitatii clientului (ramura in care clientul isi desfasoara activitatea este foarte specializata; in aceasta idee, IFAC publica anual o serie de alerte de ramura privind riscurile de audit

- Factorii legati de prezentarile eronate care rezulta din raportarea financiara frauduloasa (caracteristica managementului si influenta acestuia asupra mediului controlului, circumstantele de ramura, caracteristicile activitatii de exploatare si stabilitatea financiara)

- Rezultatele auditurilor anterioare

Erorile constatate in cursul auditului anului precedent prezintă o mare probabilitate de a se repeta in cursul auditului anului curent.

- Angajament initial sau repetat

Angajamentul repetat in cazul de fata nu impune reducerea riscului inerent deoarece erorile neintentionate asupra facturarilor, vanzarilor, incasarilor si creantelor incerte se pot repeta si in anul curent ceea ce impune testari aprofundate, cu scopul de a determina dacă neajunsurile din sistemul de gestionare contabilă a fost corectata.

- Partile afiliate
- Operatiunile cu caracter exceptional

Achizițiile majore de mijloace fixe, leasingurile prezintă o probabilitate mai mare de a fi inregistrate gresit de catre client decat operatiunile uzuale, deoarece nu are experența în înregistrarea lor.

- Rationamentul necesar pentru inregistrarea corecta a soldurilor conturilor si a operatiunilor

Numeroase solduri de conturi necesită calculul unor estimări și o doză importantă de logică managerială. Exemplificăm: ajustări (provizioane pentru creanțele incerte, rezervele pentru pierderi din credite bancare,etc)

- Vulnerabilitatea activelor la deturnare
- Componenta populatiei analizate
- Relatia dintre riscuri, probe si factorii care influenteaza riscurile

LUCRARE DE EVALUARE

În conformitate cu Normele Minimale de Audit, riscul de control este recomandat a fi evaluat la :

- a) 50%;
- b) 0%;
- c) 100%.

Termenul de „aserțiuni” reprezintă:

- a) declarații ale conducerii clientului, explicite sau de altă natură, care sunt încorporate în situațiile financiare;
- b) declarații ale auditorului financiar vizavi de aspectele negative constatate;
- c) set de date din care este selecționat un eșantion despre care auditorul dorește să tragă o concluzie.

Ce reprezintă pragul de semnificație în audit:

- a) valoarea până la care auditorul verifică toate elementele din situațiile financiare ;
- b) un procent care se aplică asupra fiecărei clase de conturi astfel încât auditorul să știe câte elemente trebuie verificate;
- c) o sumă absolută, calculată conform Normelor Minimale de Audit și care ajută la stabilirea tipului de opinie și la determinarea naturii duratei și întinderii procedurilor de audit.

Știm că:

	Situații financiare Exercițiul curent 2010	Situații financiare Exercițiul anterior 2009	Situații financiare Exercițiul anterior 2008
Active totale	90.000	20.000	80.000
1%	900	200	800
2%	1.800	400	1.600
Cifra de afaceri	240.400	238.000	225.000
0,5%	1.202	1.190	1.125
1%	2.404	2.380	2.250
Profit înainte de impozitare	50.766.68	(360)	45.000
5%	2.538.33	(18)	2.250
10%	5.076.66	(36)	4.500

Precizați indicatorul în funcție de care se va alege pragul de semnificație conform Normelor Minimale de Audit :

- a) active totale;
- b) Cifra de afaceri;
- c) profit înainte de impozitare.

Care sunt componentele riscului inerent general ?

- a) riscul de management, riscul contabil, riscul de afaceri și riscul de audit;
- b) riscul inerent specific, riscul de control și riscul de nedetectare neasociat cu eșantionarea;
- c) riscul de nedetectare neasociat cu eșantionarea, riscul de control și banda de risc.

Cum se poate defini riscul de audit:

- a) reprezintă riscul ca o denaturare, care ar putea apărea în soldul unui cont sau într-o categorie de tranzacții și care ar putea fi semnificativă în mod individual, sau atunci când este cumulată cu alte denaturări din alte solduri sau categorii, să nu poată fi prevenită sau detectată și corectată la momentul oportun de sistemele de contabilitate și de control intern;
- b) reprezintă riscul ca auditorul să exprime o opinie de audit neadecvată, atunci când situațiile financiare sunt denaturate în mod semnificativ;
- c) reprezintă asigurarea transmisă către utilizatorii raportului de audit și a situațiilor financiare aferente acestuia, că situațiile financiare sunt denaturate cu cel mult 10%

Riscul de control:

- a) este direct proporțional cu eficiența sistemului contabil și de control intern;
- b) este invers proporțional cu eficiența sistemului contabil și de control intern;
- c) nici una din variantele de mai sus.

„Posibilitatea ca soldul unui cont sau o categorie de tranzacții să prezinte erori ce pot fi semnificative, fie că sunt considerate în mod individual, fie cumulate cu erori din alte solduri sau categorii de tranzacții, presupunând că nu a existat un sistem de control intern „ definește:

- a) riscul de control;
- b) riscul de nedetectare;
- c) riscul inerent.

Valoarea pragului de semnificație și dimensiunea eșantioanelor se stabilește în una din următoarele etape:

- a) etapa de preplanificare;
- b) etapa de planificare;

c) la fiecare secțiune în parte.

Una și numai una din următoarele afirmații este corectă:

- a) cu cât evaluarea riscului de control este mai redusă, cu atât mai multe probe trebuie să obțină auditorul pentru a susține faptul că sistemele de contabilitate și de control intern sunt proiectate corespunzător și funcționează eficient;
- b) cu cât evaluarea riscului de control este mai ridicată, cu atât mai multe probe trebuie să obțină auditorul pentru a susține faptul că sistemele de contabilitate și de control intern sunt proiectate corespunzător și funcționează eficient;
- c) u cât evaluarea riscului de control este mai ridicată, cu atât riscul inerent este mai redus.

Una si numai una din următoarele afirmații este adevărată:

- a) riscul de control si riscul inerent se evaluează în mod independent unul de altul;
- b) riscul de control și riscul inerent se evaluează concomitent, prin proceduri combinate;
- c) riscul de nedetectare se evaluează numai împreună cu riscul inerent.

Care din următoarele afirmații este adevărată?

- a) cu cât evaluarea riscului inerent și de control este mai ridicată, cu atât mai multe probe de audit trebuie să obțină auditorul din utilizarea performantă a procedurilor de fond
- b) nu se poate stabili nici o legătură între nivelul riscului inerent și de control și probele de audit;
- c) dacă riscul de control este evaluat ca fiind redus, auditorul nu va mai testa nivelul riscului inerent.

Riscul ca auditorul să exprime o opinie de audit necorespunzătoare atunci când situațiile financiare sunt denaturate în mod semnificativ este cunoscut ca:

- a) risc de nedetectare;
- b) risc de audit;
- c) risc inerent.

Atunci când exista stocuri la terți ale clientului de audit, cea mai credibila proba pe care o poate obține un auditor este:

- a) o declarație scrisa de la gestionarul clientului de audit;
- b) o declarație scrisa de la conducerea clientului de audit;

c) o scrisoare de confirmare de la terță parte, unde se afla stocurile clientului de audit.

Testele de control reprezintă:

- a) testele prin care responsabilul de misiune revizuieste activitatea desfășurata de către echipa de audit;
- b) testele efectuate pentru a obține probe de audit în scopul detectării denaturărilor semnificative din situațiile financiare;
- c) testele efectuate pentru a obține probe de audit cu privire la proiectarea adecvată și funcționarea eficientă a sistemului contabil și a celui de control intern.

Procedurile de fond reprezintă:

- a) testele efectuate pentru a obține probe de audit cu privire la proiectarea adecvată și funcționarea eficientă a sistemului contabil și a celui de control intern;
- b) testele efectuate pentru a obține probe de audit în scopul detectării denaturărilor semnificative din situațiile financiare și sunt de două tipuri, teste ale detaliilor tranzacțiilor și soldurilor și proceduri analitice;
- c) testele efectuate de către auditor pentru evaluarea generala a riscului de faliment al clientului.